

ΔΙΝΟΡΑ

Και ἐνώ ἡ ἄμαξα ἀνήρχετο βραδέως πρὸς τὸ δάσος Μον-
σὼ ὁ Ρενὲ πλησίον τῆς Δινόρας βαδίζων, παρετήρει αὐτὴν
ἐρατεινῶς· ὅτε αἴφνης τὸν ἠρώτησε :

— Σὰς ἐγράψα· διατί δὲν μοῦ ἀπαντήσατε ;

— Ἀλλά, φιλότατη δεσποινίς . . . .

Προφανῶς ἐζήτει φράσιν τινά, μίαν δικαιολογίαν ὅποιαν-
δήποτε.

— Ἦξεύρετε ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι ἀθῶος ;

— Εἶμαι πεπεισμένος.

Εἶπε καὶ ἔκυψεν ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος τῆς, ὡς ἐὰν εὐρί-
σκετό εἰς αἴθουσαν καὶ τῆς ὠμίλει περὶ ὅλως ἀδιαφόρων
πραγμάτων διὰ τὰ ὅποια δὲν ἐπεθύμει καὶ νὰ συζητήσῃ.

— Λοιπὸν ! πρίγγιψ, ἠρώτησεν ἡ Δινόρα τί πρέπει νὰ κά-
μω τώρα ;

Ἐπεὶ τὴν παρετήρει μετ' ἀληθοῦς ἐκπλήξεως.

Ἐνῶ τὸν ἠρώτα, περιέβαλλε αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων ἀθιγ-
γανικῶν ὀφθαλμῶν τῆς, μεγαλειτέρων ἢ δὴ ἐκ τῆς ἀγωνίας·
ἐμέτρει τὰ βήματά τῆς ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἐζήταζε τὸ
μειδίαιμα ἐκεῖνο τοῦ πρίγκιπος, ἀνησυχούσα πολὺ δι' αὐτὴν
τὴν συνάντησιν.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Δινόρα, ἐννοῶ ὅτι διστάζετε νὰ
μοῦ ἀποκριθῆτε ἀλλ' ἐὰν εἶχα τὴν θρασύτητα νὰ σὰς γράψω
ἔπραξα τοῦτο βασιζομένη εἰς τὰς συνδιαλέξεις καὶ ἐκμυστη-
ρεύσεις τὰς ὁποίας οὐδόλως ἐλθσάμην. Δὲν γνωρίζω κανένα
στὸ Παρίσι, ἐγὼ Παρισινή . . . . Σὰς ὁμνῶ ὅτι μόνον ἀπὸ
σὰς ἐλπίζω. Λοιπὸν ὅ,τι σὰς ζητῶ, εἶπε σοβαρῶς εἶναι, ἀπό-
φασις ζωῆς ἢ θανάτου.

— Ἡ ἀπόφασίς σας ;

— Μοῦ εἶπατε ὅτι δὲν ἔχω πλέον ἀφωσιωμένον φίλον
ἀπὸ σὰς !

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Ρενὲ . . . . μίαν ἐσπέραν εἰς Βερνιόν,
τὸ ἐνθυμούμαι πολὺ καλά.

Τὴν ἐπλησίαζεν αὐτομάτως, βαδίζων· ὁ δεξιὸς βραχίον
τοῦ ἔψαυε τὸν βραχίονα τῆς Δινόρας, ἡ δὲ χειροκτιφοφόρος
χεὶρ του ἐζήτει σχεδὸν νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ ἐκεῖνου
βραχίου, κατὰ συνήθειαν τετριμμένης φιλοφροσύνης· ἦτο κα-
ταγοητευμένος μὲ τὴν ὥραν νεάνιδα.

— Σὰς τὸ εἶπον, θέλετε καὶ νὰ σὰς τὸ ἐπαναλάβω πάλιν,
ἠρώτησε γλυκά, καὶ ἡ φωνή του προσελάμβανε τὴν ἐπιτετη-
δευμένην συγκίνησιν τῶν ἐραστῶν τοῦ θεάτρου.

Τὸν ἠγάπα πολὺ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὸ πεπλασμέ-
νον τοῦ συνήθους ἐκεῖνου στεναγμοῦ, εἶδου; ἐρωτικοῦ ρόγ-
χου, τὸν ὅποιον ὁ εἰκασταεὶς διεσθαρμένος ἐπανελάμβανε εἰς
ὅλας τὰς γυναῖκας. Ἡ γλυκεῖα ἐκεῖνη φωνὴ θωπεύουσα ἠρέ-
μα τὴν Δινόραν, τὴν ἔκαμε ν' ἀνεύρη παρευθὺς τὰς προσφι-
λεῖς ἐλπίδας τῶν ὁνείρων τῆς.

Ἐπροχώρουν οὕτως, ἀναβαίνοντες τὴν ὁδὸν διαγωνιζόμε-
νοι ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ στενοῦ πεζοδρομίου ὅπου ἡ Δινόρα δὲν
ἐβλέπεν εἰμὴ ἐκεῖνον, καὶ λησμονούσα τοὺς διαβάτας, τὴν
ὁδὸν καὶ τὴν ἄμαξαν ἵτις τοὺς ἠκολούθει, τὸν ἐπλησίαζεν
ὡς νὰ ἦσαν μόνου.

— Λοιπὸν, ἐὰν εἴσθε ὁ ἀφωσιωμένος φίλος ὅπως λέγε-
τε . . . ἐὰν φυλάττετε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀγάπην . . . ἀπο-

δείξατέ μοι ὅτι ἡ ἀγάπη σας εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, ὅπως
ἦτο καὶ πρὸ τοῦ φρικώδους τούτου συμβεβηκότος.

— Τί θέλετε νὰ κάμω ;

Τὸ ἤξευρε κάλλιστα. Δὲν τοῦ ἐζήτει τίποτε τὸ ὅποιον νὰ
μὴ τῆς ἐπανελάβανε εἰκοσάκις. Φράσεις μυθιστορημάτων πε-
ριεκάλυπτον τὰς κτηνώδεις ἐπιθυμίας του. Ἡ Δινόρα ἐπέ-
θετο εἰς ὅλα, καὶ ὅτε τῆς ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ὅλος ἰδικός τῆς,
ἰδικός τῆς ἐκ βάθους ψυχῆς, ἐκεῖνη ἐγκατελείπετο εἰς τὴν
εὐδαιμονίαν του ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ὅστις τῆς τὸ ἐπανελάμβα-
νε τσάκις. Εὗρισκε φυσικώτατον ἐν τῇ δυσχερεῖ αὐτῇ θέσει
ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Ρενὲ, ὅπως εὗρισκεν ἀπλούστατον, ἡ
πτωχὴ κόρη, ὅτι πάλιν καὶ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ προστατεύσῃ
ἢ ὑπερασπίσῃ ἓνα πρίγκιπα Σαντεναί, εὕρισκόμενον ἐν κιν-
δύνῃ.

Ναί, ἡ Δινόρα ἐξεκάλει τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου εἰς
τὴν φιλίαν τοῦ πρίγγιπος· τὸ στήριγμα τὸ ἔλλειπον ἐκ τῆς
ἀπομονώσεώς τῆς τὸ ἀνεζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτῷ κυρίῳ,
ὅστις ἐγνωρίζε συγχρόνως τὸν Βερνιόν καὶ τὸν Φερῶ, καὶ
ἠδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ καταδίκου.

Καὶ ἐκεῖνος, εὐαρεστούμενος νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν φι-
λίαν τῆς νεάνιδος ὑπὸ τῶν νέων αὐτῶν ἐξομολογήσεων, καὶ
ἐν ταύτῳ στενοχωρούμενος διὰ τὸ βάσανον, τὸ ὅποιον τοῦ
ἔτυχεν, ἐνῶ ἐζήρχετο ἀπὸ τὸ κατὰστημα τοῦ δόκτορος Σιέ-
ρη, προσελάμβανε τότε σοβαρὸν, οἰονεὶ πατρικὸν ἦθος, καλύ-
πτων τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰς ὑπεκφυγὰς του ὑπὸ σοφᾶς
παραινέσεως.

Ἐπρεπεν ἡ δεσποινίς Φερῶ νὰ σκεφθῇ πολὺ, λογικῶς, θε-
τικῶς, ἐν πρὸ παντός πράγμα : ὅτι ἡ καταδίκη ἡ ἀπαγγελ-
θεῖσα κατὰ τοῦ Εὐγενίου Φερῶ μετεβάλλεν οὐσιωδῶς τὴν
θέσιν τῆς νέας κόρης.

— Ἀς ὀμιλήσωμεν σωστά· σὰς ὑπεσχέθην τὴν ὑποστή-
ριξίν μου. Σὰς τὴν ὑπόσχομαι πάντοτε, ἀλλὰ αἱ περιστάσεις
ἄλλαξαν κατὰ παράδοξον τρόπον . . . σεῖς μάλιστα . . . δὲν
εἴσθε πλέον σήμερον ὅ,τι εἴσθε χθές.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Δινόρα, εἶμαι δυστυχεστέρα.

— Ὁ πατήρ σας εἶναι ἀθῶος, τὸ γνωρίζω, εἶμαι πεπει-
σμένος περὶ αὐτοῦ . . . ἐντελῶς πεπεισμένος . . . ἀλλὰ τέ-
λος . . .

Καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἐπανελάμβανε μετὰ προφανοῦς
ἐπιτηδεύσεως σοβαρότητος αὐτὸ τὸ : τέλος ! τέλος !

— Τέλος, διέκοψεν ἀποτόμως ἡ Δινόρα, θέλετε νὰ μοῦ
ᾤητε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν πι-
στεύσῃ ἀθῶον ; Εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν ἀληθές. Ἀλλὰ ποτὲ
δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τὸ εἶπουν φανερά εἰς ἐμὲ, εἰς τὴν κόρην
του, οὔτε μάλιστα θὰ με ἀφήσουν νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι τὸ σκέ-
πτονται. Εἶναι ἀθῶος, ὅλως διόλου ἀθῶος, πλέον ἢ ἀθῶος,
εἶναι μάρτυς ! Ἄ ! θὰ τὸ ἀποδείξω !

— Τί νὰ τὸ εἶπῃ ; εἶπεν ὁ πρίγγιψ.

Καὶ σταματήσας ἔξαφνα, τὴν παρετήρησεν ἀτενῶς.

— Ἀκόμη τὸ πᾶν δὲν ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ νέα κόρη. Ἐ-
πάρχουσι ἐρέσεις ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων.

— Μάλιστα. Δὲν εἶμαι πολὺ ἐντριβῆς περὶ τὰ νομικά,
ἀλλὰ γνωρίζω . . . γνωρίζω . . .

— Ὅα ἀκυρωθῇ ἡ διαδικασία.

— Τόσω τὸ καλλίτερον ! Ἐξ ὅλης καρδίας τὸ ἐπιθυμῶ !

Ὅα τὸν διέφερον ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ Δινόρα, καθ' ὅσω τὸ
ἀπῆται ἡ εὐγένεια, ἐὰν ἡ πτωχὴ παιδοῦλα, ἀντὶ νὰ εἶναι μία
φίλη τὴν ὅποιαν συνήντα, ἦτο μία ἀπὸ τὰς ζητιάννας ἐκεῖνας
περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλουν οἱ ὑπρέτται τοῦ μεγάρου τοῦ Σαν-
σεναί.

ΔΙΝΟΡΑ

“Όταν τῆς εἶπε : «Θάρρος ! » ἴσως ἤθελε νὰ προσθέσῃ ὅτι δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὸν Εὐγένιον Φερῶ.

Ἐπὶ τοιούτων ἀπροσδοκῆτων ἐλπίδων διεκόπτετο ἡ Δινόρα ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς προσεπάθει ἔτι νὰ βιάσῃ ἑαυτὴν νὰ πιστεύσῃ εἰς νέαν τινὰ ἐλπίδα. Ἄ ! ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς πεποιθήσεως καὶ ἐπιμονῆς τῆς πίστεώς της ! . . . Τὸν ἠγάπα, καί, τὸν ἠγάπα πολὺ διὰ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς αὐτὸν, τότε μάλιστα, ὅτε τὸν εἶδε δισταζόντα πρὸ τῆς ἐκδουλεύσεως, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἀνέμενεν ἐκ τῆς ἀφωσιώσεώς του.

Καὶ κατέστη εὐτυχῆς, καὶ ἡ εὐτυχία της ἐξέβαλε τὴν ἀρήτου χαρᾶς κραυγὴν ἐκείνην, ὅταν τὴν ἐπαύριον ἡ Βικτορία, σπεύσασα εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος τῆς θύρας ἂν ἀνοίξῃ, ἐπεφάνη κάτωχρος, ἀναγγέλλουσα τὸν Κύριον πρίγγιπα Δὲ Σαντεναί. Εἶπε μάλιστα «ὁ ἀφέντης», ἡ πτωχὴ Βικτορία, ἡ μᾶλλον δὲν εἶπε τίποτε, τίποτε δὲν ἐτελειώσεν, ἐτραύλισε μόνον «ὁ ἀφ. . . ὁ ἀφ. . .» Καὶ ἡ Δινόρα ἤκουσεν, ἐμάντευσεν. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλαν της, ἐφ’ ἧς καθήμενη πρὸ τοῦ μικροῦ γραφείου της, ἔγραφε πρὸς τὸν πατέρα της· καὶ φρικιώσα ὑπὸ χαρμωσύνου συγκινήσεως, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Νενέ, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰς δύο χεῖρας, καὶ χαιρετῶσα διὰ κραυγῆς :

- Θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; σᾶς ἐπερίμενα.
- Ἀλήθεια;
- Ἀλήθεια!
- Εἴχατε μαντεύσει πῶς θὰ ἤρχόμουν;
- Ἦμην βεβαία περὶ τούτου. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ μὲ ἀφίνατε μόνη μετὰ τὰς χθεσινὰς ἐξομολογήσεις μου!

— Ἄ ! ἔτσι; Εἴχατε δίκαιον. Καὶ ἀπὸ χθὲς, μόνον ἐσᾶς ἐσυλλογιζόμουν.

- Καὶ ἐκείνον;
- Καὶ ἐκείνον. Ἐδιάβασα τὰ τῆς δίκης προσεκτικᾶ. Θὰ τσακισθῇ σὰν ποτῆρι ἡ ἀπόφασις. . .
- Τὸ πιστεύετε; πιστεύετε, δὲν εἶνε ἔτσι;
- Ὡ ! εἶμαι βίβαιος!

Ἡ Δινόρα ἠκτινοβόλει, καὶ ὁ πρίγγιψ ἦτο κατατεθελγμένος. Παρετῆρει τὸ ὠραῖον πλάσμα, τοῦ ἰσχυροῦ τὸν ἐρροφρῶν οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί, πυρέσσοντες ὑπὸ εὐδαιμονίας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἡ Δινόρα ἦτον ὀλιγώτερον τῆς προτεραιᾶς ὠχρά. Ἡ χαρὰ της ἔφερε τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐντὸς τοῦ πτωχοῦ ἐνδιατηματός της, ὁ ἐρχομὸς τοῦ πρίγγιπος, οὐτινος οἱ ἴπποι ἐκεῖ κάτω ἐλάκτιζον τὸ λιθόστρωτον τῆς πλατείας, τῆς ἐφαίνετο ὡς ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων τελωνίων εἰς τὰ παλῆὰ της παράθυρα. . . Τὸ πριγγιπόπουλο, πρόθυμον εἰς πᾶσαν ἀφωσίωσιν, ἦλθεν ἐκεῖ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ Φερῶ, καὶ τὸ παρετῆρει μετ’ ἀφελούς θαυμασμοῦ.—καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ καθίσματός του ρίπτει τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν παλαιῶν εἰκόνων, τῶν κεντημάτων, τῶν ἀνθοδόχων καὶ τῶν βιβλίων, ταπεινῆς καλλιτεχνικῆς χλιδῆς τοῦ ἀρχαίου μυθιστοριογράφου. ἔλεγε μειδιῶν, μετὰ τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν γονάτων,

τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ πῖλου, καὶ συνεσταυρωμένας τὰς κνήμας:
— Ἀί ! καλὰ, μὰ εἶνε χαριτωμένα, ἐδῶ. Πολὺ καθὼς πρέπει. Εὐτυχῶς χαριτωμένα !

Προσέθετε μόνον, παρατηρῶν περίξ, μετὰ τὸ μονόκλ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅτι αὐτοὶ οἱ διαβολοδικασταὶ μποροῦσαν νὰ διατάξουν κατ’ οἶκον ἔρευναν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φερῶ. Καὶ βέβαια, ἐκτὸς ἂν τὰ εἶχαν κρυμμένα μὲς’ τὰ στρώματα, δὲν ἦτο δυνατόν εἰς αὐτὰ τὰ ἐπιπλα νὰ πῆγαν τὰ ἑκατομμύρια τῶν μετόχων τῶν Μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας.

Ἄλλὰ δὲν ἤρχετο νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο ἐν τῷ μικρῷ οἴκῳ τοῦ γηραιοῦ λογιῶν ὁ πρίγγιψ Βωμαρτέλ Δὲ Σαντεναί.

Παράδοξος τύπος ὁ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν αὐτὸς πρίγγιψ, ὅστις ἔφερεν ἄνω κάτω τὸ Παρίσι, ἐφεύρισκε συρμούς, ἐθέσπιζε τὸ ροῦστο. Πάντες οἱ πρωτόπειροι τὸν ἐμιμοῦντο εἰς τοὺς τρόπους τοῦ ἐνδύεσθαι, καθὼς οἱ μαθηταὶ τοῦ ὠδείου προσπαθοῦσι νὰ μιμηθῶσι τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ πρώτου μεταξὺ αὐτῶν. Παρεῖχεν ἀπεριόριστον ἐνασχόλησιν εἰς τὴν χρονικογραφίαν. Ἔλεγε περὶ τῶν ρέποτερ, οἱ ὅποιοι ἐτύπωναν τὸ ὄνομά του ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ εἰς τὰ ἵπποδρόμια, εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς ἱππικῆς ἐταιρίας ἢ τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς : «Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ρέπορτερ ! τοὺς δίνω ψωμί». Τὸ ὁποῖον ἦτο λιγάκι ἀληθές.

Ἡ πρίγγιψ Ρενέ, τὸ ἄνθος τῶν δαυδήδων, καθίστατο τοιουτοτρόπως ὁ σκοπὸς τῶν κατασκευαστῶν τῶν ὑποκαμίσων, τῶν ραπτῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Ἰδιόρρυθμος, κομψοπρεπῆς, ἰδιότροπος, εὐγενῆς, μετὰ ὕφος πληκτικὸν καὶ ὑπεροπτικῶν, φθονούμενος ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ κυνηγούμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς ζωῆς καὶ ὑπὸ τῆς τύχης, ὀκνηρὸς δαπανῶν τὸν καιρὸν του εἰς τὸ ἐφεύρισκεν καπέλλα καὶ τὸ κηνυγὰν ἀγνώστους νεάνιδας, πεπορωμένος ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς ἀφελείας, διεδέχετο τὸν στρατηγὸν Σαντεναί κληρονομικῶς δικαίωματι, καὶ ὁ ἀξίεραστος καὶ ἱπποτικὸς πρίγγιψ «Ἀβενσεράγος» ἀνέζη ἐν τῷ οἴκῳ του ὡς ἐν ἔργον τέχνης ἐπιζῆ ἐν ἀντιτύπῳ.

Σωστός Δὸν Ζουάν μετὰ ὅλας τὰς περιπετείας καὶ τὰ παράτολμα εὐτυχήματα ἐνὸς αὐθεντικοῦ Δὸν Ζουάν, ὁ μικρὸν πρίγγιψ Βωμαρτέλ Δὲ Σαντεναί ἐξήσκει ὑπεροχὴν ἐπιβαλὸς λομένην ἐπὶ τῶν Παρισίων, οὐκ οἶδέ τις, πῶς καὶ διαρκοῦσα-ἔφ’ ὅσον καὶ ἡ γενεά, ἦτις ὑψίστατο ἐκείνην. Τὰ ἐκπλαστάριζαν ὡς νὰ ἦτο ἠθοποιεῖς, διὰ νὰ καταλάβουν τὸν ἀπροσδόκητον συρμόν, τὸν ὁποῖον ἐνομοθέτει ὁ φαντασία του.

Ἐκεῖνος εἶχε θέσει πρὸ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν τὰ χονδρὰ διαμαντικὰ, τὰ χονδρὰ δαχτυλίδια, τοὺς βαρεῖς πολυτίμους λίθους. Ἡ τέχνη τοῦ καλλωπισμοῦ του διεκρίνετο ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, καθ’ ὅσον βάσις ταύτης ἦτο νὰ χτυπᾶ ἰς τὰ μάτια. Τὸν εἶχαν ἴδει ὕστερον ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν μετ’ ἐνὸς τῶν φίλων του, ἔλεκα τῆς Νισέτας ἢ τῆς δουκίσσης Τερνί, κανεῖς δὲν ξεύρει τὸ σωστὸ, νὰ φορῇ μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἐθελύκωνεν εἰς τὸ μέσον τοῦ λαιμοῦ καμῆα πολυτίμος, περατουμένη εἰς αἰχμὴν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν ἀμυγλὴν τὴν προξενηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ φίλου του ἢ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Νισέτας, κανεῖς δὲν ξεύρει τὸ σωστότερον.

Τὸ πρῶτ’ ἐνδεδυμένος ἐγγλέζικα, μετὰ χονδρὸν στακί ροῦχο σὰν ἵπποκόμος, τὸ βράδυ ἀπῆλτραπτεν ἀπὸ τὰ κοσμήματα ὁ νέος πρίγγιψ, ὡς προμετωπίς τοῦ Παλαιουαγιαίλ.